

“... Tepenin denize inen yamacında dikilitaşlara, anıtlara, dolmenlere benzeyen dev kayalar yükselir. Bu dik dorukların arasında yer yer yeşil kadife gibi çimen parçaları göverir. Denize varınca, kimi kumsalla, kimi cilalı taşlarla çevrili berrak, tabii havuzlar vardır.”

Azra ERHAT

1

Güneş, denizin bağına bir haçer gibi sapanan sivri uçlu yarımadanın üstünden bir anda doğdu. Kızıla çalan ışıklarını, çarşafa benzeyen denizin üstüne öyle bir serpti ki saatlerdir kendi kendine çalkalanmakta olan kocaman su kütlesi birdenbire renklendi. Minicik kıvıltıların yükselen bölümlerinde ikide bir koyulaşan kızılılıkla, alçalan bölümlerindeki gümüş beyazlığının oluşturduğu o çift renkli cümbüş, en duyarsız bakışları bile etkileyebildiğinin farkındaymış gibi küçücük salınımlarla sergilemeye başladı kendini; güzelliğinden emin.

Şanslıydı bu kasabanın insanları. Uzun süren yaz mevsimlerinde bu görüntü sık sık yineleniyordu ve herkes ertesi gün de benzer güzellikleri yaşayacak olmanın verdiği rahatlıkla atıyordu kendini yatağa. Kim bilir, belki de bu yüzden başkalarına göre daha mutluydular. Ne var ki onlar da bu mutluluklarının bilincine varamadan geçiriyorlardı günlerini. Doğanın yaşamlarına sağladığı katkının kendilerine verilmiş bir armağan olduğunun farkında değillerdi ve bu güzel ortamı daha da yaşanılır hale getirmek için

doğru dürüst çabaları yoktu. Günlük yaşamın sıradanlığına kaptırırveriyorlardı kendilerini hemen.

Bu sıradanlıktan sıkılan az sayıdaki gençlerden biri de Engin'di. Yaşantısını değiştirebilecek birikime henüz ulaşamadığını kendisi de biliyordu. şimdilik tek yapabildiği şey, ailece işlettikleri pansiyonu biraz daha çekici hale getirmek uğruna babasıyla giriştiği savaşımların çoğundan üstün çıkmaktı. Bunda annesinin kendisine duyduğu güvenin ve verdiği desteğin de payı vardı elbette, fakat o da bir şeyleri değiştirmenin gerekli olduğuna ve işe pansiyondan başlanması gerektiğine çoktan inandırmıştı kendini.

O sabah erkenden kalkmıştı Engin. Annesinin tıkırtıları geliyordu mutfaktan. Az sonra kahvaltıya çağrılacağını bilmenin rahatlığı içinde deniz kenarına yürüdü. Pansiyonda kalanlardan uyanan olmadığına göre o çok sevdiği sabah turlarından birini rahatça atabilirdi. Gecenin serinliğini hl üzerinde taşıyan kumsalda bir süre dolaşıp uyku sersemliğini attı. İyice açıldı. Ahşap iskeleye yöneldi sonra. Ucuna kadar ilerledi. Durdu. Denizi seyretti, rengi gittikçe maviye dönen denizi... Güneş yükseldikçe daha da koyulaşacak olan bu maviliğin içinde yol almakta olan bir teknenin motor sesi geldi kulağına. Dönüp baktı. Hava o kadar duruydu ki epeyce ötede olmasına karşın teknenin yeşil kamarası ve kırmızı bayrağı çok kolay seçilebiliyordu.

“İmbat Reis geliyor,” diye mırıldandı.

Tekne ardında ince bir koyuluk bırakarak kasabanın merkezindeki balıķçı barınağına doğru yaklaşıyordu. İskelenin ayaklarına vuran küçük ırpıntılarının çıkardığı

değişken seslerin eşliğinde seyretti onu. Biraz imrendi de. 'Babama şöyle bir şey aldıramadım gitti,' diye geçirdi içinden.

Sonra birdenbire döndü. Ayaklarının altındaki tahtaların gıcırdamasına aldırmadan hızlı adımlarla yürüyüp yeniden kumların üzerine attı kendini. Sırtını gittikçe daha çok yakmaya başlayan güneşin az ötedeki mandalina ağaçlarının yapraklarından yansımaya baktı uzun uzun. Yalnızca onlardan değil, daha uzaktaki kavak, melengiç, okaliptüs ve hatta ilgin ağaçlarından da sıçratıyordu ışınlarını o kızgın yuvarlak ve çarptığı yerleri öylesine parlattı ki doğayı tek başına tazeliyordu sanki. Üstelik bununla da yetinmiyor, sessiz sedasız duran beyaz badanalı evleri açık turuncuya boyayarak daha göz alıcı bir biçimde görmelerini sağlıyordu.

Engin bu sırada babasını gördü. Aksona Halil paçalarını sıvamış, ayağına terliklerini geçirmiş, pansiyonun önünden geçen toprak yolu hortumla su püskürterek ıslatmaya çalışıyordu. Ardından pansiyonun adının yazılı olduğu tabelaya kaydırıp bakışlarını. Sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı harflere. Bu tabelayı on gün önce yazdırmışlardı ve hem yazı tipini hem de renkleri kendisi belirlediği için her görüşünde yeni bir coşkuyla okuyordu onu: "Aksona Pansiyon".

O anda da aynı heyecanı duydu ve bu heyecanla işe başlamak üzere pansiyona doğru yürümeye başladı.

“... Deniz bile mutlu bir halde güneşlenmekteydi. Uzaktaki küçük, insansız ada hafif bir sisle örtülmüştü, denizde yeni yaratılmış gibi yüzüyordu.”

Nikos KAZANCAKİS

2

Engin, kumsalı boydan boya geçmekteyken yaklaşık yarım saat uzaklıktaki ilçenin otogarına kocaman bir otobüs girdi. Birdenbire hareketlenen insanların arasında ağır ağır süzülerek kendisine ayrılan özel bölmeye burnunu soktu ve bir kabadayı gibi durdu orada. Buruşmuş giysileriyle otobüsten inen yolcuların çoğu bir anda gözden kayboldular. Otogarın kargaşası içinde oraya buraya dağıldılar. Yalnızca ikisi, ürkek bakışlarla göz atıyorlardı çevreye. İlk kez geldikleri hemen anlaşılıyordu onların. Yine de çabuk toparladılar kendilerini. Bagajdan valizlerini alır almaz karşılarına çıkan ilk taksiye bindiler. Sürücü daha motoru çalıştırmamıştı ki arka koltuktan genç kızın sesi duyuldu:

“Aksona Pansiyon’a lütfen!”

“Adres var mıydı?” diye sordu yaşlı sürücü.

Kız çantasından küçük bir kâğıt çıkarıp uzattı. Adam önce kâğıda, sonra da kıza bakıp, “Ooo, güzel bir yere gidiyorsunuz,” dedi.

Kontağı çevirdi sonra. Yırtıcı bir egzoz sesinin eşliğinde otopardan fırlayan taksi günün bu ilk saatlerinde oldukça ıssız olan çevre yoluna çıktığında da aceleci tavrını değiştirmeden taşıdı içindekileri. Her iki yana rastgele serpiştirilmiş reklam panolarının, bir görünüp bir kaybolan bodur ağaçların, çorak tepelerden yağmurlarca süpürülerek sağa sola atılmış olduğu izlenimi uyandıran çalılıkların, hasta yüzlü elektrik direklerinin ve her geçen gün daha da çoğaldıkları, duruşlarındaki sıkıntıdan belli olan işyerlerinin arasında uzanan karayolunda, aracını hedefe kilitlemiş bir füze gibi kullanan sürücü, belki acelesinden belki de açık camdan içeriye dolan tekerlek sesine arabanın müzik çalarından çıkan ağdalı ezgilerin eklenmesinden ötürü, yolculuk boyunca hiç konuşmadı. Arkadaki yolcular da ağızlarını açmadılar. Yolculuğun hiç olmazsa bu sessiz tarafından hoşnut oldukları yüzlerinden belli oluyordu ikisinin de.

Taksi, Aksona Pansiyon'un önünde durduğunda Engin kahvaltısını bitirmiş ama masadan kalkmamıştı henüz. Kendince bir sabah keyfi yaşıyordu. Gelenleri önce tanır gibi olduysa da yanıldığını çok geçmeden anladı. Yeni müşteriler olmalıydı bunlar. Fırlayıp arabanın yanına gitti:

"Hoş geldiniz," dedi elinden geldiğince ölçülü davranmaya çalışarak.

Kadın da, yanındaki genç kız da karşılık vermedi Engin'e. Biri valizleri yürür hale getirmeye çalışırken öteki de taksicinin parasını ödemekteydi. Engin'i duymamış gibiydiler. İşleri bitince kadın, "Pansiyona siz mi bakıyorsunuz?" diye sordu.

“Evet efendim. Buyrun!”

“Bizim için bir oda ayrılacaktı. Semiramis ve Nilüfer adına. Bakar mısınız?”

Böyle bir şeyden haberi yoktu Engin’in. Konuklara bir masa göstererek pansiyonun arka tarafına geçti. Tahmin ettiği gibi oradaydı babası. Ağaçların altında bir şeylerle uğraşıyordu. Durumu anlattı. Doğruydum. İki gün önce bu isimler için bir oda ayrıldığını söyledi Aksona Halil.

“Şu tatil köyünde çalışan kızlardan biri ayırtmıştı galiba,” dedi. “Sen göster odayı. Beğenirlerse kahvaltılarını da ver.”

Engin koşarak içeri gitti, deftere baktı. Babasının yazdığı açıklamayı bulup okudu ve yeniden bahçeye çıktı.

“Tamam efendim. Odanız ayrılmış. Gülümser adında bir kişi tarafından.”

“Evet,” dedi kadın, “kızım o benim. O ayırtacaktı zaten.”

“Buyrun! İsterseniz göstereyim odanızı.”

Engin alışkın olduğu bir hareketle konukların valizlerine uzandı. İkisini birden aynı anda yakaladı. Sandalyelerin üzerinden aşırıp boşluğa geçirdi. Sakızla sıvanmış gibi bembeyaz duran binaya doğru yürümeye başladı. Bütün bunları öyle bir ustalıkla yaptı ki arkasından yürümekte olan kadının içi tanımlayamadığı bir serinlikle doldu birden. Sevmişti bu çocuğu. Bakışlarındaki içtenliği, sesindeki yumuşaklığı ve davranışlarındaki doğallığı yakın bulmuştu kendine. Kısacık bir zaman dilimi içinde yaşadığı bu serinlik, yanındaki genç kıza bakıp gülümsemesine neden oldu. Ama genç kız fark etmedi bu bakışı. Gözleri, mavi boyalı pencerelerdeydi onun ve Engin’in tam arkasında sessizce yürüyordu.

Pansiyonun üst katına çıktılar. Odaya girer girmez herkes bir perdeye uzandı. Çekilen perdelerin arkasında gizlenmekte olan gün ışığı üçünün de gözlerini kamaştırarak doldu odaya. Hemen ardından da denizin maviliği... Sonra kıyıya yakın bir adanın gri benekli kahverengiliği çarptı gözlerine. Bir tablo gibi duruyordu her şey. Engin balkon kapısını açtı. Denize iki adım daha yaklaştılar. Üçü birden yan yana durup seyrettiler çevreyi. Ama bu birliktelik kısa sürede kendiliğinden bozuldu. Ne de olsa tanıımıyorlardı birbirlerini. İçeri girdiler.

Kadın, genç kıza döndü. Engin de onunla birlikte. Kız kararın kendisinden beklendiğini anladı. “Çok güzel,” dedi yavaşça.

“Evet, bence de güzel,” diyerek tamamladı kadın bu sözü. “Kalalım burada.”

Engin’in beklediği bir şeydi bu ama yine de gözleri sevinçle parladı. “O zaman tanışalım,” dedi, “ben Engin.”

“Ben de Semiramis,” diye karşılık verdi kadın. “Bu da kızım Nilüfer.”

Herkes birbirine gülümseyerek baktı. Engin anahtarı uzattı Semiramis Hanım’a. “Kahvaltı hazır,” dedi çıkmaya hazırlanırken.

“Bir şey söyleyebilir miyim?”

Semiramis Hanım’dı seslenen. Durdu Engin. Merakla beklemeye başladı sözün gerisini.

“Benim bir kızım daha var. Burada bir tatil köyünde çalışıyor. Hani bu odayı ayırtan... Biz onunla zaman zaman da olsa görüşebilmek için geldik buraya zaten. Üç ay yüzünü göremeyecektik yoksa. Demek istediğim şu; eğer

ara sıra onu da yanımıza alırsak bizden ayrı bir ücret istemezsiniz herhalde, değil mi?"

Engin gülümsedi. Upuzun kumral saçlarının çevrelediği saydam bakışlarının ardındaki yürek aydınlığı hemen ele veriyordu kendini. İşte bu ele verişti karşısındaki insanın işini kolaylaştıran ve 'Ne iyi bir çocuk!' yargısının pekişmesine neden olan. Semiramis Hanım kendini bu kadar çabuk ortaya koymanın yaşamı boyunca ona zarar verebileceğini geçirdi aklından. Üstelik Engin'in gülüşü o sırada henüz tamamlanmamıştı bile.

"Acaba böyle bir öneriyi erken mi yaptım?" diye de ayıpladı kendini. Neyse ki Engin rahatlattı kadıncağızı:

"Aman efendim, ne demek! Konuklarımızın konuğu, bizim de konuğumuzdur. Bir katkımız olursa seviniriz."

"Teşekkür ederim," dedi Semiramis Hanım. Nilüfer bu teşekkürle yetinmedi:

"Çok teşekkür ederiz," dedi o da annesinin ardından. Bir başka hava yayıldı odanın içine. Engin bu havanın oluşturduğu gökkuşağını da geride bırakarak indi merdivenlerden. İçeridekiler yalnız kaldı. O anda bir kez daha anladılar ki koskoca kentte her ikisinin de üzerine yapışmış olan yalnızlık, buraya da onlarla birlikte gelmişti.